

של החונן

כך אמר אלוהים לנחש — אך בתחוה מאנגל

העמודים הפנימיים של העיתון המקומי. ומה ראות עיניה? מחפשים נערות מקהלה למיוזיקל, של אחד, חיק אוליבר, שהיה במקרה גיסו של סיר וינסטון צ'רצ'יל. זהו זה. ברגע שיוניס גברה להתעלף, נטלה את מזוודתה הקטנה, אמרה שלום לאבא ואמא, שלא ענו לה, כמובן, ונסעה ללונדון להיות שחקנית.

רק אחרי שלושה חדשים אומללים בעיר הגדולה התברר לנערה בת ה-18 שהיא מתעבת להיות נערת-מקהלה, שהיא לא תצליח לעולם להיות יותר מזה, וכי כל האנשים בעולם הם חברת-ניבזים אחת. יוניס המיסכנה גוועה מרעב, החבר של החברה הכי טובה שלה ניסה לאנוס אותה, והכל באותו יום.

זה היה יותר מדי אפילו בשביל יוניס. היא החליטה לעשות את הצעד האחרון הנואש: הלכה למוריס קאברט, חשפה את שולי שימלתה והסבירה למנהלים את המצב.

הם קיבלוה מיד כרקדנית, אחת מני 40 שהופיעו ערב-ערב במקום.

פניה קיבלו שוב צבע בריא, והכל התנהל כשורה. כמובן שכל האנשים הכי חשיבים בעולם ביקשו את ידה כעבור שבוע דקות. אונאסיים, אילינפס ערביים ולאטיניים, לורדים ורופאים ידועים, כולם שחוריי-שער, כי היא שונאת בלונדיים, שלחו לה בקבוקי כריסטיאן דיור, שאנל פייפ, כל מיני יהלומים יקרים וורייצבעים מהולנד.

ובכלל היתה מוזמנת לכל המסיבות הכי חשובות של אנגליה. אצל טומי

שום כאביראש אינם צפויים הפעם לניצב שלום ירקוני. שום צייר-מחשפות. שום ביקורים אינטנסיביים ממושכים בי הצגות סטריפטיו, על-חשבון האומה, בי מטרה לאסרן — רק עם תום התוכנית, כמוכן. משום שמיסים דלאמונטי, האחרונה בסידרת ברנניות מועדוני-הלילה שהגיעו לישראל, אנה מתערטלת קבל עם לגמרי. הרפתקאיתיהן של חברותיה למקצוע, ג'לי מנדס ושוגר קנדי, שהגיעו לסינון העגום על מזרון בבית-כלא תלאביבי, לא קסמו לה במיוחד. הנשנית האנגליה הי חדשה אוהבת נוחיות ומיטה נקיה. היא העדיפה, משום כך, יחסים טובים עם המשטרה על השחתת תומתו של העם היושב בציון.

הבלונדית החטובה התפשרה בקלות מפתיעה עם המוסר המקומי. פורנוגרפיה היא עניין של גיאוגרפיה. והיא שיחדה אותו בסמרטוט זעיר, משובץ חרוזי-זכור כית, המכסה בקמצנות סנטימטרים אחדים באיזור האני-עליון שלה. עתה היא בחוץ רה טובה ומהוגנת בעיני החוק. כר לם מרוצים. הקהל, המשטרה, הצנזורה והמוסר הקטן.

עם או בלי, דלאמונטי פרנאנדז אפאטיט עד אימה לבעיות-נצח כא לה. לכל היותר הן מצחיקות אותה — ועוד יותר האנשים שהמציאו אותה. היא בלונדית דת מקצועית וקרירה כמו הלקה הכחור לה של ציפורניה. רקדנית בעלת כשרון וגמישות בינונית, שרק גופה המשגע ורגי ליה הארוכות, הנלפתים על ידי נחשי ענק, מצדקים את קיומה. הגברים מבכי רים אותה מגיל 12. ומאז ועד יום ההיר לדת האחרון, העשרים וחמש שלה, היא אף הצליחה ללמוד בעל-פה, מהמשמרת הוותיקה של הברנניות בלונדון, את סיס-מתן הבינלאומית: "אני חושבת שהגברים הם איומים — אבל נחוצים."

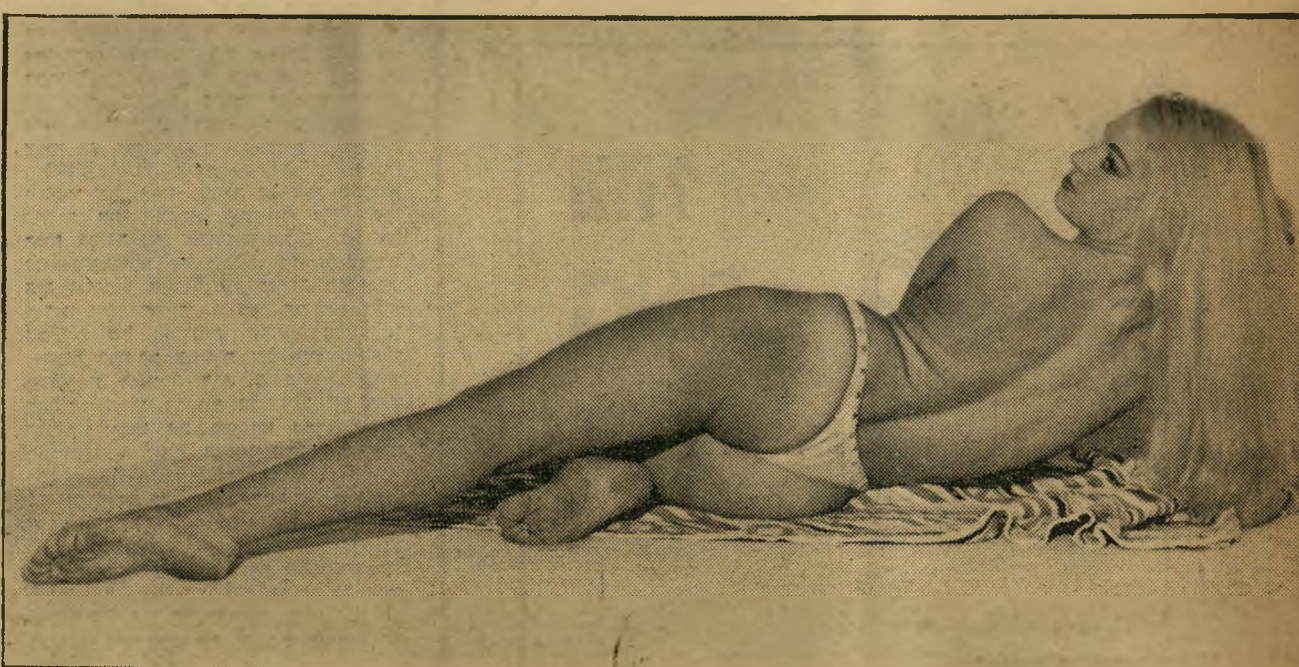
כמו כל הנערות מסוגה, היא יודעת לספר אפיוזות סנטימנטליות, הנוגעות לסוג מסויים של לבבות, על מה שאירע לה מני או שברנש גס-רוח גישק אותה בגיל עשר, ועד נישואיה המאושרים-נורא עד עצם היום הזה עם ברנארד, בעלה. וכמו כל חברותיה, גם היא אינה נוהגת לשקר למעלה מהמידה הנאותה למעמדה. היא גולדה יצור מכוּר מאוד, במאנציס-טר הערפילית, לאב חשמלאי נוצרי, ואש יהודייה שנשאה את השם שולץ. מובן שהיא נירשמה בגיל שבע ללהקת-הבאלט הטובה ביותר בצפון אנגליה, ומובן שכל הבנים בכיתה סחבו לה בצמות, והיא נורא שנאה אותם. אבל מה? היא לא מצאה סיפוק בחיים. או הת-שתיים נירי שמה בגיל 12 לבית-הספר הטוב ביותר בצפון אנגליה, לאמנות. היא למדה ציור טקסטיל ואיפנה. מאז היא מתכננת בעצמה את הביקני שלה להופעותיה.

***

רעב ונסיון לאונם, ביחד

ביום גשום אחד קרה הדבר שלא ייאמן. יוניס (או עוד מצא חן בעיני השם שנתנו לה הוריה) פתחה את

פיתון זה, השוקל 23 קילו, הוא אחד משני הנחשים איתם רוקדת דלא מונטי, הזקוקים לטיפול רב, המצריך ידע וסבלנות. השלישי מת בניסיונות מיסתריות.

לעורר את הרעיון כי גם רקדנית העוסקת בנחשים זמן רב, סופה להידימות לנחשיה. תנועות גופה, תנוחת פרקיה ואבריה של דלא מונטי הבלונדית — הכל מעורר רושם נחשי, גמיש ומתפתל.

אשת הנחש אומרים כי אדם חובב-כלבים מתחיל להידמות, ברבות הימים, לכלביו. בזוגות הנשואים זמן רב, מתחילים שני בני הזוג להידמות איש לרעהו. תמונה זו יכולה